

стреми да присади в хърватската литература френския реализъм. Голям талант обладава Ч и п и к о, вдъхновен изобразител на живота на долматинските острови. Националната борба в Истрия рисува с темперамент Елен Цар, който черпи вдъхновение по онази окрайнина, гдето грозде здрей и где враждуват помежду си италианци и хървати.

Най-голям разказвач с дълбок замисъл на новото време, безпоръко е Шандор Джалски (Любомир Бабиц, р. 1854 г., който по-вече от четвърт век се подвизава в литературата. Той е хърватски Тургенев, реалист е и в своите произведения дава ред типове от дребните дворянства из Загоря и възпроизвежда епохата на Гая. Ала и в разказите из съвременния живот на интелгенцията и селяните, той е майстор в изобразяване живота на героите си, и в анализа на техните отношения. Той е бил също редактор на списанието „Венац“. Негова петдесет годишен юбилей показва с каква широка популярност се ползва той сред хърватите, в последно време той е депутат в Буда—Пеща. Редом с тия писатели изпъква с литературна индивидуалност Иосиф Казрац (р. 1858-1906) голям познавач на Славония; той рисува природата на този плодороден край, с обширни лесове, с които той се е вживял, тъй като по професия е лесничей и страстно обича своята родина. Той е гледал как родината му е разхищена от чужденци, как варварски са я управлявали, като унищожавали великолепните гори и безмилостно са тритирали селското население, развращавайки и жените.

Отличен живописец на душевните състояния е симпатичния Янко Лесковар, меланхолик, който с внимателно око следи скритите душевни борби в чувствителните хора. Неговите „Рухналите замъци“, представляват началото на психологически новели, тъй усърдно разработени от модернистите.

Прозаичния живот на селянина в хърватската белетристика не е тъй често и много възсърздаван, както у сърбите и чехите.

Разказа и новелата в хърватската литература достига твърде високо развитие.

Най-новите писатели се отличават с субективизъм и обработване материала до най-малки подробности (например у Драгченович); пристрастие към рисуването на литературните бохеми (у Матош).

Можем да се надяваме, че в близко бъдеще ще намерат отражение в литературата всички типове и характери на новото време, когато селското население преживее серозната криза и се освободи от политическия ярем на маджарите.

Не на такава висота като прозата е хърватската поезия, която до това време не може да се похвали с великани ка-